

съ пушките. Въ К. стигаме по дрезгаво. Затварятъ ме и тамъ, защото бѣ още рано и сѣдилището не бѣ отворено. Прѣстояхъ така затворенъ четири часа, които ми се сторихъ години. Най-послѣ изваждатъ ме прѣдъ сѣдидятъ. Тамъ нѣколко аази и първенци прочитатъ нѣкакъвъ протоколъ, отъ който не разбрахъ нищо. И тамъ запитвания, и тамъ глупости съ нещастната гарибалдейка. Тя стои на зелената маса и ме гледа жално. Кадиятъ раствори едно писмо, види се отъ нашия забитицъ, извади книжата и ме пита: Твои ли сѣ тия книги? — Не ги познавамъ — А какъ сѣ въ твоя жепъ? — Моя ржка не ги е туряла. Той продължава да чете писмото. Бай Тинко Балтоолу зима вѣстникътъ и го разгрѣща. — Ефендимъ, казва писко на сѣдника, въ тоя вѣстникъ нѣма нищо противно, той се тиносва въ Цариградъ. И ме поглѣжда усмихнато. Азъ потокителво не разбирамъ нищо, стою като дърво. Кадиятъ пита не е ли това комитаджийскиятъ вѣстникъ отъ Влашко? — Не, ефендимъ, отговаря Балтоолу, тоя вѣстникъ не приказва за политика, той пише само за вѣрата, протестантски вѣстникъ! Тогава гледамъ, бай Марко, и не вѣрвамъ очитѣ си: „Зорница“! Тинко Балтоолу зима възванието, чете, погледва ме и се смѣ пакъ. — Ефендимъ, и това не е противна книга на държавата... Това е обявление! И чете съ гласъ: „Практически лѣчебникъ отъ доктора Ивана Богорова.“ Кадиятъ гледа захласнѣтъ, всичкитѣ се смѣжтъ, размѣ се и кадиятъ, смѣж се и азъ. Какво да правѣж? Можешъ ли да се не смѣнешъ? Ама главното е какъ е станкло това чудотворно прѣвращение на книжата!... Както и да е. Подирѣ кратко съвѣщание съ първенциѣтъ, кадиятъ ми казва: Докторе, тукъ имало погрѣшка; ти прощавай за труда. Трудъ нарича той търкалянието ми изъ затворитѣ и влачението ми ноцѣ отъ конакъ на конакъ. — Дай единъ поржчитель, па си иди живъ и здравъ! Азъ стою, като замаянъ.

— Ами за раненото зантие не дигахъ ли въпросъ?